

Magyar regék és mondák

Eredetmondák

1. OLVASSÁTOTK EL A REGÉKET, MONDÁKAT!

2.A SZÖVEGEK ELOLVASÁSA UTÁN GYŰJTSÉTEK ÖSSZE, HOGY

- Kik a szereplők? Hogy néznek ki?
- Hogyan mozognak a valóságban?
- Hogyan tudnátok a mozgásukat robotokkal visszaadni?
- Milyen érzékelőkre lehet szükség?

3.AZ EGYES ROBOTOK ELKÉSZÍTÉSE UTÁN

- Az egyes jeleneteket fűzzétek össze egy jelenetsorral!
- A robotok segítségével játszátok el az olvasottakat!
- Működjete együtt a többi csapattal a teljes történet összeállításában!

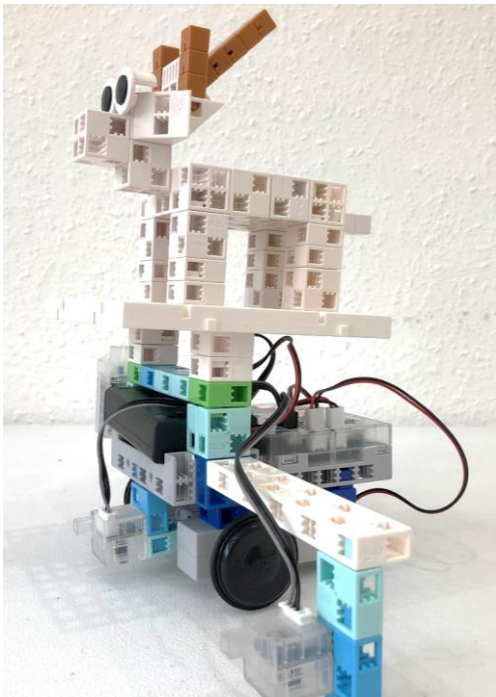

A CSODASZARVAS

„... hirtelen egy gímszarvas bukkant fel előttük. De olyan ám, amilyent még sohase láttak. Fehér a szőre, mint a hó, ragyog a szeme, mint a gyémánt, ágas-bogas két agancsa pedig egymásba fonódva olyan, mint a koszorú.”

- Építsétek meg a szarvast a leírás szerint!
- A robot nyomkövetéssel halad majd az „erdőben” – ehhez és az út végének érzékeléséhez szereljétek rá 2 db IR Phototreflectort!

„Mikor már úgy volt, hogy mindjárt elfogják, nagyot szökkent a gyönyörű állat, s egy locsogós, mocsaras ingoványban végképp elveszett a szemük elől.”

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

1. OLVASSÁTOK EL A REGÉT!

Móra Ferenc: Rege a csodaszarvasról

*Száll a madár ágról ágra,
Száll az ének szájról szájra...
(Arany János Buda halála)*

Ahogy a madár száll ágról ágra, úgy száll szájról szájra a magyarok származásának mondája. Az apa elmeséli fiának, az később az ő fiának. Egyszer majd ti is elmeséletek utódaitoknak, honnan jöttünk, hogyan kerültünk ide ebbe a szép országba.

Hallgassátok meg!

Hol volt, hol nem volt, messze napkelet felé volt egyszer egy híres-nevezetes fejedelem, akit Nimródnek hívtak. Száz gulyása, ezer csikósa, tömérdek nyája, ménese volt ennek a fejedelemnek. De ő nem azokra volt büszke, hanem két fiára. Hunornak hívták az öregebbiket, Magyarnek a fiatalabbikat. Egyformán derék, jó növésű legény volt mind a kettő. Sas a szemük, villám a kezük.

Nagy vadászember volt Nimród, s akármerre űzte-kergette a vadat, mindenfelé elkísérte a két fia. Mondta is neki a felesége, Enéh királynő: - Nem jó vége lesz annak, uram királyom, ha te úgy rákapatod a gyerekeket a vadászatra.

- Ahogy az isten akarja - felelt mosolyogva az öreg fejedelem. - Én már csak annak örülök, hogy nem kell már azokat féltetni a vadállattól se, mert azzal is elbánnak.

Később a fiúk apjuk nélkül is elmentek vadászni.

Egyszer éppen apjuk országának a határán vadászgattak kíséretükkel. Ötven deli levente kísérte Hunort, ötven nyalka legény Magyar. Sok madarat halomra nyilaztak, dárdájuk számtalan vadat leterített.

A két testvér már éppen hazafelé készülődött, mikor hirtelen egy gímszarvas bukkant fel előttük. De olyan ám, amilyent még sohase láttak. Fehér a szőre, mint a hó, ragyog a szeme, mint a gyémánt, ágas-bogas két szarva pedig egymásba fonódva olyan, mint a koszorú.

- Ezt már csak nem hagyjuk itt! - kiáltott Hunor, lovára pattanva.

- Legjobb volna elevenen elfogni, és hazavinni édesanyánknak! - Azzal felszökött paripájára Magyar is. Hajrá, száz vitézükkel utána a csodaszarvasnak! Árkon-bokron keresztül, hegyről le, hegyre fel, sűrűből tisztásra, mezőről berekbe.

Reggeltől napszállatig nyomában voltak, de csak nem érték el a szarvast. Mikor már úgy volt, hogy mindjárt elfogják, nagyot szökkent a gyönyörű állat, s egy locsogós, mocsaras ingoványban végképp elveszett a szemük előtt.

A daliák egymásra néztek.

- Szeretném tudni, bátyám, hová kerültünk - szólalt meg Magyar.

Körülnéztek, s csodaszép tájékat láttak maguk körül. Selyem a füve a legelőknak, mézes a gyümölcse a fáknak, az erdőben seregestül az őz, nyüzsög a folyóban a hal.

- Hej, öcsém, szeretnék én itt sátrat verni! - sóhajtott Hunor.

- De megszakadna apánk, anyánk szíve, ha többé nem látnának bennünket - felelte Magyar.

- De látnak ám! - fordította hazafelé Hunor a lóva fejét. - Szüleinkhez hazatérünk, szándékunkra áldást kérünk!

Haza is ment a két testvér az öregekhez. Nimród fejedelem helyben is hagyta szándékukat, csak Enéh királyné sopánkodott:

- Jaj, édes gyerekeim, mi lesz belőletek azon a vadon helyen? Ki főz nektek ebédet, ki mossa ki gyolcsruhátokat?

- Majd csak ad az isten arra is valakit - bízta az öreg fejedelem a feleségét. Csakugyan adott is. Mire a fejedelem fiai a száz vitézzel visszatértek a szigetre, már messziről vidám muzsikaszó és ének fogadta őket. Egy szomszéd fejedelemnek, Dul királynak a két lánya mulatott, mind a kettő ötven-ötven lánypajtásával. Táncoltak, bújócskáztak, libegtek-lebegtek a holdfényben, mint liliomvirágok a szélben.

Hunor és Magyar összenéztek a vitézekkel.

- No, fiúk, lesz már, aki főzön, mosson ránk! Ebből lesz csak nagy lakodalom!

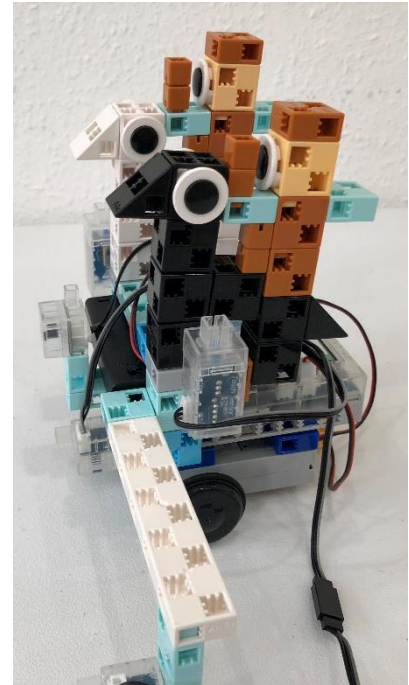
Úgy is lett! Közibük vágtattak, minden legény a nyergébe kapott egy lányt, és azt mondta neki:

- Én az urad leszek, te a feleségem. Ásó-kapa válasszon el bennünket egymástól.

Hunornak és Magyarnek a két királylány jutott. A helyet pedig megfélezték egymással. Napnyugati fele jutott Hunor népének, s azok voltak a hunok. A keleti fele jutott Magyar leventének, s ezeknek utódjait nevezték magyaroknak. Az országot Szittyországának. Ez a szép monda pedig szálljon tovább is szájról szájra.

HUNOR ÉS MAGOR

- Építsétek meg a két daliát a leírás szerint!
- A robot nyomkövetéssel halad majd a szarvas nyomában – ehhez és az út végének érzékeléséhez szereljete rá 2 db IR Phototreflectort!
- Tervezzétek meg a mozgásukat úgy, hogy a szöveget kövessék! (vadásznak, hazatérnek, újra vadászni indulnak)
- Készítsétek el a nyomkövető programot!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

```

Start program
forever
  DC motor M1 off Brake
  DC motor M2 off Brake
  wait until Touch Sensor A5 value = 0
  repeat until IR Photorelector A0 value < 50
    call nyomkovet function
  DC motor M1 off Brake
  DC motor M2 off Brake
  wait 2 secs
  wait until Touch Sensor A1 value = 0
  call fordul function
  wait until Touch Sensor A5 value = 0
  repeat until IR Photorelector A0 value < 50
    call nyomkovet function
  DC motor M1 off Brake
  DC motor M2 off Brake
  wait 2 secs
  wait until IR Photorelector A0 value < 25
  call fordul function
  wait 1 secs
  repeat until IR Photorelector A0 value < 50
    call nyomkovet function
  DC motor M1 off Brake
  DC motor M2 off Brake
  wait 2 secs
  
```

```

nyomkovet function
if IR Photorelector A4 value < 40
  DC motor M1 power 70
  DC motor M2 power 30
  DC motor M1 on at cw
  DC motor M2 on at cw
else
  DC motor M1 power 30
  DC motor M2 power 70
  DC motor M1 on at cw
  DC motor M2 on at cw
  
```

```

fordul function
  DC motor M1 power 50
  DC motor M2 power 50
  DC motor M1 on at cw
  DC motor M2 on at ccw
  wait 3.5 secs
  DC motor M1 off Brake
  DC motor M2 off Brake
  
```


1. OLVASSÁTOK EL A REGÉT!

Móra Ferenc: Rege a csodaszarvasról

*Száll a madár ágról ágra,
Száll az ének szájról szájra...
(Arany János Buda halála)*

Ahogy a madár száll ágról ágra, úgy száll szájról szájra a magyarok származásának mondája. Az apa elmeséli fiának, az később az ő fiának. Egyszer majd ti is elmeséletek utódaitoknak, honnan jöttünk, hogyan kerültünk ide ebbe a szép országba.

Hallgassátok meg!

Hol volt, hol nem volt, messze napkelet felé volt egyszer egy híres-nevezetes fejedelem, akit Nimródnek hívtak. Száz gulyása, ezer csikósa, tömérdek nyája, ménese volt ennek a fejedelemnek. De ő nem azokra volt büszke, hanem két fiára. Hunornak hívták az öregebbiket, Magyarnek a fiatalabbikat. Egyformán derék, jó növésű legény volt mind a kettő. Sas a szemük, villám a kezük.

Nagy vadászember volt Nimród, s akármerre űzte-kergette a vadat, mindenfelé elkísérte a két fia. Mondta is neki a felesége, Enéh királynő: - Nem jó vége lesz annak, uram királyom, ha te úgy rákapatod a gyerekeket a vadászatra.

- Ahogy az isten akarja - felelt mosolyogva az öreg fejedelem. - Én már csak annak örülök, hogy nem kell már azokat féltetni a vadállattól se, mert azzal is elbánnak.

Később a fiúk apjuk nélkül is elmentek vadászni.

Egyszer éppen apjuk országának a határán vadászgattak kíséretükkel. Ötven deli levente kísérte Hunort, ötven nyalka legény Magyar. Sok madarat halomra nyilaztak, dárdájuk számtalan vadat leterített.

A két testvér már éppen hazafelé készülődött, mikor hirtelen egy gímszarvas bukkant fel előttük. De olyan ám, amilyent még sohase láttak. Fehér a szőre, mint a hó, ragyog a szeme, mint a gyémánt, ágas-bogas két szarva pedig egymásba fonódva olyan, mint a koszorú.

- Ezt már csak nem hagyjuk itt! - kiáltott Hunor, lovára pattanva.

- Legjobb volna elevenen elfogni, és hazavinni édesanyánknak! - Azzal felszökött paripájára Magyar is. Hajrá, száz vitézükkel utána a csodaszarvasnak! Árkon-bokron keresztül, hegyről le, hegyre fel, sűrűből tisztásra, mezőről berekbe.

Reggeltől napszállatig nyomában voltak, de csak nem érték el a szarvast. Mikor már úgy volt, hogy mindjárt elfogják, nagyot szökkent a gyönyörű állat, s egy locsogós, mocsaras ingoványban végképp elveszett a szemük előtt.

A daliák egymásra néztek.

- Szeretném tudni, bátyám, hová kerültünk - szólalt meg Magyar.

Körülnéztek, s csodaszép tájékat láttak maguk körül. Selyem a füve a legelőknak, mézes a gyümölcse a fáknak, az erdőben seregestül az őz, nyüzsög a folyóban a hal.

- Hej, öcsém, szeretnék én itt sátrat verni! - sóhajtott Hunor.

- De megszakadna apánk, anyánk szíve, ha többé nem látnának bennünket - felelte Magyar.

- De látnak ám! - fordította hazafelé Hunor a lóva fejét. - Szüleinkhez hazatérünk, szándékunkra áldást kérünk!

Haza is ment a két testvér az öregekhez. Nimród fejedelem helyben is hagyta szándékukat, csak Enéh királyné sopánkodott:

- Jaj, édes gyerekeim, mi lesz belőletek azon a vadon helyen? Ki főz nektek ebédet, ki mossa ki gyolcsruhátokat?

- Majd csak ad az isten arra is valakit - bízta az öreg fejedelem a feleségét. Csakugyan adott is. Mire a fejedelem fiai a száz vitézzel visszatértek a szigetre, már messziről vidám muzsikaszó és ének fogadta őket. Egy szomszéd fejedelemnek, Dul királynak a két lánya mulatott, mind a kettő ötven-ötven lánypajtásával. Táncoltak, bújócskáztak, libegtek-lebegtek a holdfényben, mint liliomvirágok a szélben.

Hunor és Magyar összenéztek a vitézekkel.

- No, fiúk, lesz már, aki főzön, mosson ránk! Ebből lesz csak nagy lakodalom!

Úgy is lett! Közibük vágtattak, minden legény a nyergébe kapott egy lányt, és azt mondta neki:

- Én az urad leszek, te a feleségem. Ásó-kapa válasszon el bennünket egymástól.

Hunornak és Magyarnek a két királylány jutott. A helyet pedig megfelezték egymással. Napnyugati fele jutott Hunor népének, s azok voltak a hunok. A keleti fele jutott Magyar leventének, s ezeknek utódjait nevezték magyaroknak. Az országot Szittyországának. Ez a szép monda pedig szálljon tovább is szájról szájra.

1. OLVASSÁTOK EL A REGÉT!

Móra Ferenc: Rege a csodaszarvasról

*Száll a madár ágról ágra,
Száll az ének szájról szájra...
(Arany János Buda halála)*

Ahogy a madár száll ágról ágra, úgy száll szájról szájra a magyarok származásának mondája. Az apa elmeséli fiának, az később az ő fiának. Egyszer majd ti is elmeséletek utódaitoknak, honnan jöttünk, hogyan kerültünk ide ebbe a szép országba.

Hallgassátok meg!

Hol volt, hol nem volt, messze napkelet felé volt egyszer egy híres-nevezetes fejedelem, akit Nimródnek hívtak. Száz gulyása, ezer csikósa, tömérdek nyája, ménese volt ennek a fejedelemnek. De ő nem azokra volt büszke, hanem két fiára. Hunornak hívták az öregebbiket, Magyarnek a fiatalabbikat. Egyformán derék, jó növésű legény volt mind a kettő. Sas a szemük, villám a kezük.

Nagy vadászember volt Nimród, s akármerre űzte-kergette a vadat, mindenfelé elkísérte a két fia. Mondta is neki a felesége, Enéh királynő: - Nem jó vége lesz annak, uram királyom, ha te úgy rákapatod a gyerekeket a vadászatra.

- Ahogy az isten akarja - felelt mosolyogva az öreg fejedelem. - Én már csak annak örülök, hogy nem kell már azokat féltetni a vadállattól se, mert azzal is elbánnak.

Később a fiúk apjuk nélkül is elmentek vadászni.

Egyszer éppen apjuk országának a határán vadászgattak kíséretükkel. Ötven deli levente kísérte Hunort, ötven nyalka legény Magyarot. Sok madarat halomra nyilaztak, dárdájuk számtalan vadat leterített.

A két testvér már éppen hazafelé készülődött, mikor hirtelen egy gímszarvas bukkant fel előttük. De olyan ám, amilyent még sohase láttak. Fehér a szőre, mint a hó, ragyog a szeme, mint a gyémánt, ágas-bogas két szarva pedig egymásba fonódva olyan, mint a koszorú.

- Ezt már csak nem hagyjuk itt! - kiáltott Hunor, lovára pattanva.

- Legjobb volna elevenen elfogni, és hazavinni édesanyánknak! - Azzal felszökött paripájára Magyar is. Hajrá, száz vitézükkel utána a csodaszarvasnak! Árkon-bokron keresztül, hegyről le, hegyre fel, sűrűből tisztásra, mezőről berekbe.

Reggeltől napszállatig nyomában voltak, de csak nem érték el a szarvast. Mikor már úgy volt, hogy mindjárt elfogják, nagyot szökkent a gyönyörű állat, s egy locsogós, mocsaras ingoványban végképp elveszett a szemük előtt.

A daliák egymásra néztek.

- Szeretném tudni, bátyám, hová kerültünk - szólalt meg Magyar.

Körülnéztek, s csodaszép tájéket láttak maguk körül. Selyem a füve a legelőknak, mézes a gyümölcse a fáknak, az erdőben seregestül az őz, nyüzsög a folyóban a hal.

- Hej, öcsém, szeretnék én itt sátrat verni! - sóhajtott Hunor.

- De megszakadna apánk, anyánk szíve, ha többé nem látnának bennünket - felelte Magyar.

- De látnak ám! - fordította hazafelé Hunor a lóva fejét. - Szüleinkhez hazatérünk, szándékunkra áldást kérünk!

Haza is ment a két testvér az öregekhez. Nimród fejedelem helyben is hagyta szándékukat, csak Enéh királyné sopánkodott:

- Jaj, édes gyerekeim, mi lesz belőletek azon a vadon helyen? Ki főz nektek ebédet, ki mossa ki gyolcsruhátokat?

- Majd csak ad az isten arra is valakit - bízta az öreg fejedelem a feleségét. Csakugyan adott is. Mire a fejedelem fiai a száz vitézzel visszatértek a szigetre, már messziről vidám muzsikaszó és ének fogadta őket. Egy szomszéd fejedelemnek, Dul királynak a két lánya mulatott, mind a kettő ötven-ötven lánypajtásával. Táncoltak, bújócskáztak, libegtek-lebegtek a holdfényben, mint liliomvirágok a szélben.

Hunor és Magyar összenéztek a vitézekkel.

- No, fiúk, lesz már, aki főzön, mosson ránk! Ebből lesz csak nagy lakodalom!

Úgy is lett! Közibük vágtattak, minden legény a nyergébe kapott egy lányt, és azt mondta neki:

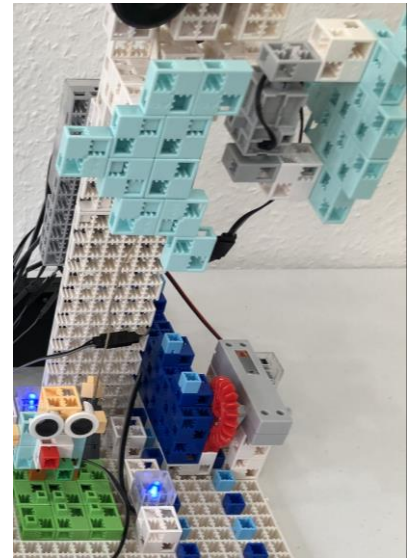
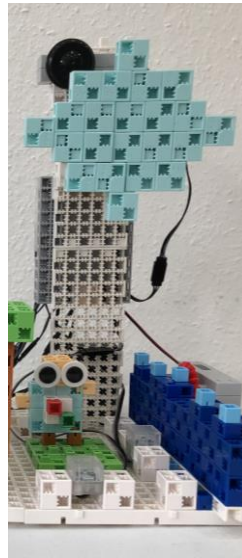
- Én az urad leszek, te a feleségem. Ásó-kapa válasszon el bennünket egymástól.

Hunornak és Magyarnek a két királylány jutott. A helyet pedig megfélezték egymással. Napnyugati fele jutott Hunor népének, s azok voltak a hunok. A keleti fele jutott Magyar leventének, s ezeknek utódjait nevezték magyaroknak. Az országot Szittyaországnak. Ez a szép monda pedig szálljon tovább is szájról szájra.

AZ ISTEN KARDJA – A KARD

- Építsétek meg a kard megjelenéséről szóló álmot bemutató robotot!
- Programozzátok meg a szövegnek megfelelően!
- Úgy készítsétek el a programját, hogy többször is be lehessen mutatni!

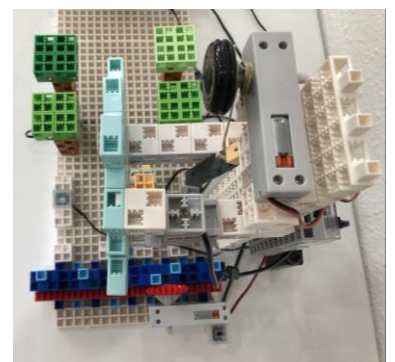
EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

```

Start program
forever
  if IR Photoreflexor A7 value > 30
    call kardle function
    wait until Touch Sensor A0 value = 0
    call vissza function
  vissza function
    wait 0.5 secs
    LED A2 off
    wait 0.5 secs
    LED A3 off
    wait 0.5 secs
    LED A4 off
    wait 0.5 secs
    LED A5 off
    DC motor M1 power 100
    DC motor M1 on at cw
    wait 5 secs
    DC motor M1 off Brake
    Set servomotor D12 to 90 degrees
  
```

```

kardle function
  Servomotor synchro motion speed: 6
  Set servomotor D12 to 180 degrees
  DC motor M1 on at ccw
  DC motor M1 power 100
  wait 5 secs
  DC motor M1 off Brake
  wait 1 secs
  LED A2 on
  wait 1 secs
  LED A3 on
  wait 1 secs
  LED A4 on
  wait 1 secs
  LED A5 on
  wait 1 secs
  
```


1. OLVASSÁTK EL A REGÉT!

Az Isten kardja

Attila már az új hazában volt, mikor egyszer különöset álmódott. Azt álmodta, hogy meghasadt az ég, leszállt belőle egy ősz öregember, s egy kardot kötött a király oldalára. De nagyon különös kard volt az. Arany a markolata, s az volt a legkülönösebb, hogy amint a kardot kezébe vette, egyszerre maga előtt látta az egész világot, rengeteg erdőt, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő hadseregeket. S ahogy megsuhogtatta a kardot a világ négy tája felé, hát az erdők meghajoltak, a tengerek meghasadtak, a városok lánggal égtek, a hadseregek földre hulltak.

- No, ez különös álom volt. Ugyan mit jelenthet? - tűnődött a király, s magához parancsolta tanácsadó papjait, a táltosokat, hogy fejtsék meg álmát.

- Nem nehéz ezt megfejteni, nagyúr - mondja a legöregebb táltos. - Azt jelenti ez, hogy Isten a maga kardjának mását adja neked, s te azzal hatalmad alá hajtod az egész világot.

Abban a szempillantásban suhog az ajtófüggöny, s az őrt álló vitézek egy pásztorfiút vezetnek a király elébe. Különös kard volt a fiú kezében, aranymarkolatú. Odanyújtotta a királynak.

- Hol vetted ezt, te fiú? - kérdi ámulva Attila.

Leborul a pásztorgyerek a földre, szava akadozik.

- Ahogy ma hajnalban nyájamat terelgettem, uram királyom, észreveszem, hogy sántít a fehér üsző, és véres nyomot hagy a lába. Körülnézek, mi szúrhatta meg ezen a selyemfűvön? Hát ennek a kardnak a hegye állt ki a földből. Odamegyek, ki akarom húzni, láng csap ki belőle. Ijedtemben elszaladtam, és csak messziről néztem, hogy lobog lánggal a kard. Egyszerre aztán ellobbant a láng, s mire odaértem, már kint volt a földből az egész kard, ott feküdt a fűvön. Fölemeltem, és elhoztam neked, nagyúr, mert téged illet!

- Ez az Isten kardja! - kiáltották a táltosok.

Attila pedig felnézett az égre, suhintott a karddal keletre, nyugatra, észak felé, délnek, és ezt mondta hozzá:

Csillag esik, föld reng: jött éve csudáknak!

Ihol én, ihol én, pörölyje világnak!

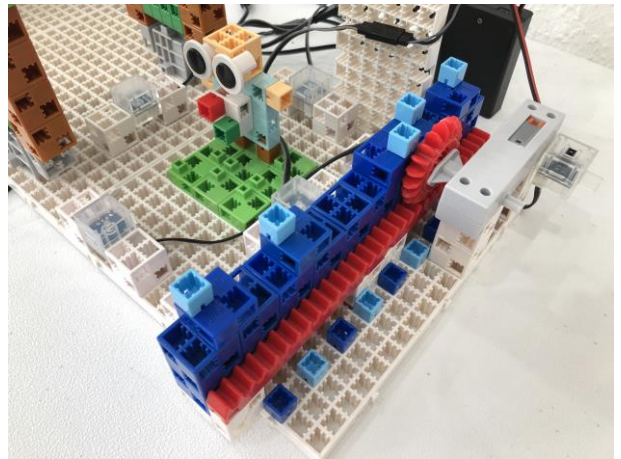
Sarkam alá én a nemzeteket hajtom:

Nincs a kerek földnek ura, kívül rajtam!

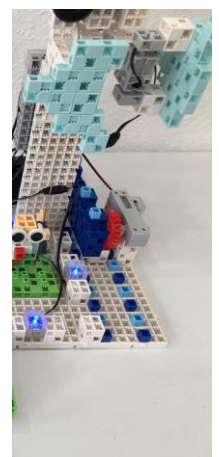
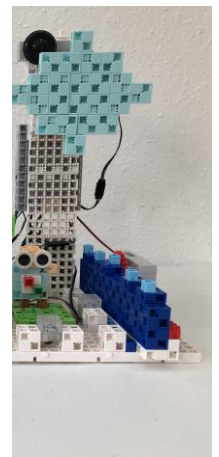
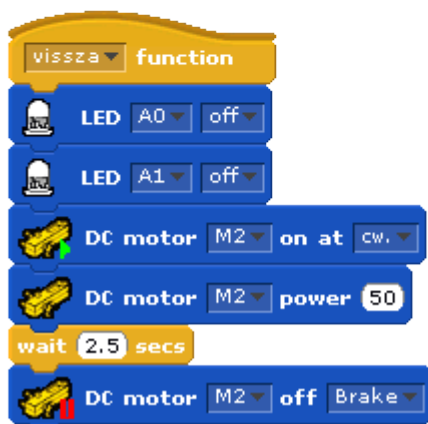
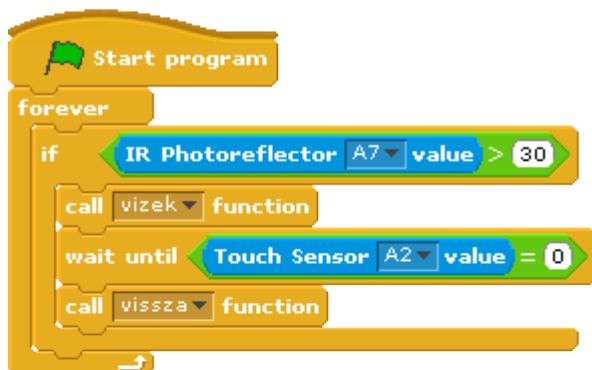
(Idézet Arany János Buda halála című elbeszélő költeményéből.)

AZ ISTEN KARDJA - TENGEREK

- Építsetek robotot, amely bemutatja, mi történt a tengerekkel a kard hatására! Használjatok fogaslécet és fogaskereket!
- Programozzátok meg a szövegnek megfelelően!
- Úgy készítsétek el a programját, hogy többször is be lehessen mutatni!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

1. OLVASSÁTK EL A REGÉT!

Az Isten kardja

Attila már az új hazában volt, mikor egyszer különöset álmódott. Azt álmodta, hogy meghasadt az ég, leszállt belőle egy ősz öregember, s egy kardot kötött a király oldalára. De nagyon különös kard volt az. Arany a markolata, s az volt a legkülönösebb, hogy amint a kardot kezébe vette, egyszerre maga előtt látta az egész világot, rengeteg erdőt, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő hadseregeket. S ahogy megsuhogtatta a kardot a világ négy tája felé, hát az erdők meghajoltak, a tengerek meghasadtak, a városok lánggal égtek, a hadseregek földre hulltak.

- No, ez különös álom volt. Ugyan mit jelenthet? - tűnődött a király, s magához parancsolta tanácsadó papjait, a táltosokat, hogy fejtsék meg álmát.

- Nem nehéz ezt megfejteni, nagyúr - mondja a legöregebb táltos. - Azt jelenti ez, hogy Isten a maga kardjának mását adja neked, s te azzal hatalmad alá hajtod az egész világot.

Abban a szempillantásban suhog az ajtófüggöny, s az őrt álló vitézek egy pásztorfiút vezetnek a király elébe. Különös kard volt a fiú kezében, aranymarkolatú. Odanyújtotta a királynak.

- Hol vetted ezt, te fiú? - kérdi ámulva Attila.

Leborul a pásztorgyerek a földre, szava akadozik.

- Ahogy ma hajnalban nyájamat terelgettem, uram királyom, észreveszem, hogy sántít a fehér üsző, és véres nyomot hagy a lába. Körülnézek, mi szúrhatta meg ezen a selyemfüvön? Hát ennek a kardnak a hegye állt ki a földből. Odamegyek, ki akarom húzni, láng csap ki belőle. Ijedtemben elszaladtam, és csak messziről néztem, hogy lobog lánggal a kard. Egyszerre aztán ellobbant a láng, s mire odaértem, már kint volt a földből az egész kard, ott feküdt a fűvön. Fölemeltem, és elhoztam neked, nagyúr, mert téged illet!

- Ez az Isten kardja! - kiáltották a táltosok.

Attila pedig felnézett az égre, suhintott a karddal keletre, nyugatra, észak felé, délnek, és ezt mondta hozzá:

Csillag esik, föld reng: jött éve csudáknak!

Ihol én, ihol én, pörölyje világnak!

Sarkam alá én a nemzeteket hajtom:

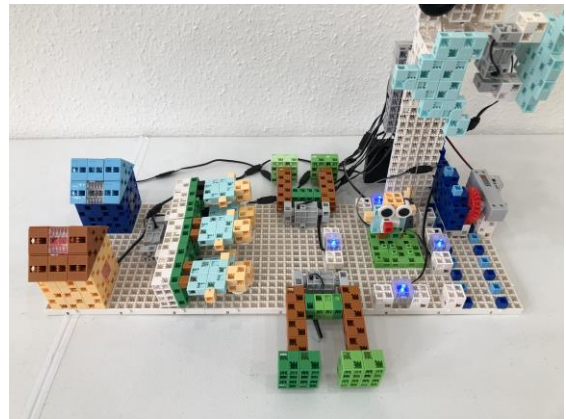
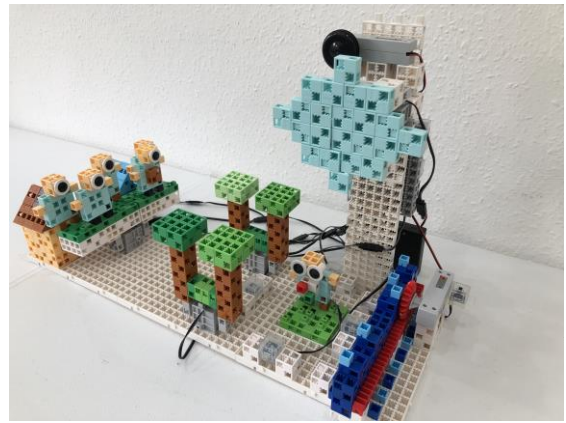
Nincs a kerek földnek ura, kívül rajtam!

(Idézet Arany János Buda halála című elbeszélő költeményéből.)

AZ ISTEN KARDJA – ERDŐK ÉS HADSEREGEK

- Építsetek robotot, amely bemutatja, mi történt az erdőkkel és a hadseregekkel a kard hatására!
- Programozzátok meg a szövegnek megfelelően!
- Úgy készítsétek el a programját, hogy többször is be lehessen mutatni!

EGY LEHETSÉGES PROGRAMJA

```

Start program
forever
  if IR Photoreflexor A7 value > 30
    call erdo function
    wait 1 secs
    call nepek function
    wait until Touch Sensor A5 value = 0
    call vissza function
  
```

```

erdo function
  Servomotor synchro motion speed: 6
  Set servomotor D9 to 0 degrees
  Set servomotor D10 to 180 degrees
  wait 1 secs

```

```

vissza function
  LED A0 off
  LED A1 off
  Set servomotor D11 to 90 degrees
  wait 0.5 secs
  Set servomotor D9 to 90 degrees
  Set servomotor D10 to 90 degrees

```

```

nepek function
  Servomotor synchro motion speed: 8
  Set servomotor D11 to 15 degrees
  repeat 15
    LED A0 on
    LED A1 off
    wait 0.2 secs
    LED A0 off
    LED A1 on
    wait 0.2 secs

```


1. OLVASSÁTK EL A REGÉT!

Az Isten kardja

Attila már az új hazában volt, mikor egyszer különöset álmódott. Azt álmodta, hogy meghasadt az ég, leszállt belőle egy ősz öregember, s egy kardot kötött a király oldalára. De nagyon különös kard volt az. Arany a markolata, s az volt a legkülönösebb, hogy amint a kardot kezébe vette, egyszerre maga előtt látta az egész világot, rengeteg erdőt, végtelen tengereket, fényes városokat, rettentő hadseregeket. S ahogy megsuhogtatta a kardot a világ négy tája felé, hát az erdők meghajoltak, a tengerek meghasadtak, a városok lánggal égtek, a hadseregek földre hulltak.

- No, ez különös álom volt. Ugyan mit jelenthet? - tűnődött a király, s magához parancsolta tanácsadó papjait, a táltosokat, hogy fejtsék meg álmát.

- Nem nehéz ezt megfejteni, nagyúr - mondja a legöregebb táltos. - Azt jelenti ez, hogy Isten a maga kardjának mását adja neked, s te azzal hatalmad alá hajtod az egész világot.

Abban a szempillantásban suhog az ajtófüggöny, s az őrt álló vitézek egy pásztorfiút vezetnek a király elébe. Különös kard volt a fiú kezében, aranymarkolatú. Odanyújtotta a királynak.

- Hol vetted ezt, te fiú? - kérdi ámulva Attila.

Leborul a pásztorgyerek a földre, szava akadozik.

- Ahogy ma hajnalban nyájamat terelgettem, uram királyom, észreveszem, hogy sántít a fehér üsző, és véres nyomot hagy a lába. Körülnézek, mi szúrhatta meg ezen a selyemfűvön? Hát ennek a kardnak a hegye állt ki a földből. Odamegyek, ki akarom húzni, láng csap ki belőle. Ijedtemben elszaladtam, és csak messziről néztem, hogy lobog lánggal a kard. Egyszerre aztán ellobbant a láng, s mire odaértem, már kint volt a földből az egész kard, ott feküdt a fűvön. Fölemeltem, és elhoztam neked, nagyúr, mert téged illet!

- Ez az Isten kardja! - kiáltották a táltosok.

Attila pedig felnézett az égre, suhintott a karddal keletre, nyugatra, észak felé, délnek, és ezt mondta hozzá:

Csillag esik, föld reng: jött éve csudáknak!

Ihol én, ihol én, pörölyje világnak!

Sarkam alá én a nemzeteket hajtom:

Nincs a kerek földnek ura, kívül rajtam!

(Idézet Arany János Buda halála című elbeszélő költeményéből.)